

Slovenska
filharmonija

Sezona
2025|26

*Zavetnici
v čast*

VIP 1

Vokalno-
instrumentalni
program

VIP 1

Vokalno-
instrumentalni
program

21. november 2025 ob 19.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Zavetnici v čast

Zbor Slovenske filharmonije

Orkester Slovenske filharmonije

Sebastjan Vrhovnik

dirigent

Rebeka Pregelj

sopran

Felix Janssen

tenor

Miran Kolbl

koncertni mojster

Gioele Andreolli

korepetitor

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Benjamin Britten (1913–1976)

Hymn to St Cecilia

Himna sv. Ceciliji, op. 27

- I. In a garden shady this holy lady
V senčnem vrtu je ta sveta dama
- II. I cannot grow
Ne morem rasti
- III. O ear whose creatures cannot wish to fall
O, uho, čigar bitja si ne morejo želei padca

Urška Šemrov *sopran*

Ana Potočnik *alt*

Rok Ferencak *tenor*

Tomaž Štular *bas*

Georg Friedrich Händel (1675–1759)

Ode for St Cecilia's Day

Oda za dan sv. Cecilije, HWV 76

Uvertura

Menuet I

Menuet II

Recitativ (tenor):

From harmony, from heav'nly harmony

Iz harmonije, iz nebeške harmonije

Accompagnato – spremljani recitativ (tenor):

When nature underneath a heap

Ko narava pod kupom

Zbor:

From harmony, from heav'nly harmony

Iz harmonije, iz nebeške harmonije

Arija (sopran):

What passion cannot music raise and quell!

Kakšno strast lahko glasba vzbudi in pomiri!

Arija (tenor) in zbor:

The trumpet's loud clangor

Glasni žvenket trobente

Koračnica

Arija (sopran):

The soft complaining flute

Mehka, tožeča flavta

Arija (tenor):

Sharp violins proclaim

Rezke violine razglašajo

Arija (sopran):

But oh, what art can teach

Toda, o, katera umetnost lahko uči

Arija (tenor):

Orpheus could lead the savage race

Orfej lahko je vodil vse divjake

Accompagnato – spremljani recitativ (sopran):

But bright Cecilia raised the wonder high'r

A svetla Cecilija čudo je še večje naredila

Solo (sopran) in zbor:

As from the pow'r of sacred lays

Kot so se od moči presvetih pesmi

Paolo Calligaris fagot

Domen Marinčič violončelo

Petra Greblo violončelo

Izidor Grafenauer lutnja

Nejc Klun kontrabas

Tomaž Sevšek pozitiv, čembalo

22. novembra goduje krščanska svetnica Cecilija, rimska mučenka iz 3. stoletja, katere kult je cvetel od 5. stoletja dalje. Starši so jo poročili s poganom Valerijanom, legenda pa pravi, da je v svoji poročni noči med igranjem glasbil v srcu pela k Bogu, naj ohrani njeno dušo in telo čisto. Tako se je tudi zgodilo, saj se je Valerijan zaradi nje spreobrn timer in prav tako kakor ona umrl mučeniške smrti. Ko se je iz legende začel izpuščati kontemplativni del »prepevanja v srcu«, se je Cecilija v zgodovino zapisala kot svetnica, ki je prepevala ob zvokih glasbil. Od poznega srednjega veka dalje jo zato častijo kot zavetnico glasbe in upodabljajo z različnimi glasbili. V 16. stoletju se je v Rimu oblikovala glasbeniška bratovščina svete Cecilije in za svojo zavetnico so jo vzeli francoski glasbeniki, ki so njen god razkošno glasbeno obeleževali. Prav tako je imela častilce na Angleškem, kjer so ji svoja dela posvetili številni velikani angleške glasbe.

V Angliji je dan sv. Cecilije zavzemal še prav posebno mesto, z njim pa je bila predvsem v času baroka povezana posebna glasbena zvrst: oda, razširjena kantata slavnega in običajno resnejšega, svečanega značaja. Z odami so na angleškem dvoru obeleževali pomembne dogodke (rojstne dneve, kronanja, celo pogrebe) v življenju elizabetinskih vladarjev, izvajali pa so jih tudi ob novem letu in drugih slovesnostih. Veliko od je nastalo za posebno letno praznovanje dneva sv. Cecilije, ki ga je leta 1683 uvedlo londonsko Glasbeno društvo ter ga zvesto praznovalo kar 30 let zapored (z izjemo let 1688 in 1689), potem pa občasno vse do konca 18. stoletja. Obiskovalci so tu lahko slišali muziciranje »najboljših glasov in rok v mestu, besede, vedno ubrane zavetnici na čast«, pa so prišle »izpod peres največjih mojstrov«; temu je seveda sledila še »izvrstna zabava«. Solisti v odah so bili vodilni londonski pevci, zboristi so prišli iz zborov katedrale sv. Pavla, westminstrske opatije in Kraljeve kapele, instrumentalisti pa iz gledališč

in dvornih zasedb. Čeprav se je ta tradicija pozneje izgubila in uradnega praznovanja ni bilo več, so angleški skladatelji, ki so se tako poklonili tudi dolgi tradiciji, himne sv. Ceciliji pisali še v 19. in 20. stoletju.

V času, ki se je od prepletenosti cerkvenega in svetega s svetnim že močno odmaknil, se je s sv. Cecilijo čutil še prav posebej povezanega **Benjamin Britten**. Na neki način je bila njegova osebna zavetnica, saj se je rodil na njen dan. To se je zdelo pomenljivo tudi njegovi materi Edith, ki je bila pevka in pianistka ter njegova prva učiteljica glasbe. Zelo kmalu je prepoznala sinov glasbeni talent in bila trdno odločena, da bo uspel in se pridružil »trem B-jem klasične glasbe« (Bach, Beethoven in Brahms). Benjamin se je nato zasebno učil klavir in violo in že od otroških let komponiral, izrazito pa je nanj vplival skladatelj Frank Bridge, ki je postal njegov učitelj in mentor. Od leta 1930 je Britten študiral kompozicijo na Kraljevem kolidžu za glasbo v Londonu in bil večkrat nagrajen za svoje skladbe.

Trideseta leta 20. stoletja so bila za Brittna težavno in obenem osvobajajoče obdobje. Po končanem študiju je dobil službo v Filmski enoti državne Pošte, kjer je ustvarjal glasbo za filme, dokumentarne filme in druge oddaje, eksperimentiral z zvočnimi učinki in povezavami glasbe s filmom, pri tem pa dodobra spoznal filmske tehnike, kar je močno zaznamovalo njegovo nadaljnje ustvarjanje. Še bolj so nanj vplivali znanci in prijatelji, ki jih je spoznal pri svojem delu. Kmalu je njegov tesni prijatelj in umetniški sodelavec postal pesnik Wystan Hugh Auden, v njegovem krogu pa so bili tudi drugi umetniki in pisatelji, ki so se ukvarjali z gledališčem, filmom in umetnostjo nasploh. Obenem se je Britten v teh krogih navzel liberalnejših političnih vrednot in prepričanj

ter kritične drže do britanske družbe in se tako osvobodil varnega, obenem pa utesnjujočega konservativnega okolja, ki ga je bil vaje od doma. Audenov krog je bil za tiste čase svobodomiseln tudi, kar zadeva družbene in spolne norme, tako da si je sicer zadržani Britten tu postopoma upal priznati in zaživeti svojo homoseksualnost. V tem času je imel nekaj krajših razmerij; čeprav se je zanj zanimal tudi Auden, mu Britten tovrstne naklonjenosti ni vračal. Leta 1937 mu je po kratki bolezni nepričakovano umrla mati, kar ga je po eni strani zelo prizadelo, po drugi strani pa se je čutil tudi osvobojenega. Istega leta je spoznal odličnega tenorista Petra Pearsa, ki je dve leti pozneje postal njegov življenjski in glasbeni sopotnik ter njegov navdih.

V času groženj bližajoče se vojne, ob nemoči pacifizma in po odhodu Audena in Isherwooda januarja 1939 v Združene države Amerike se je za pot tja odločil tudi mladi Britten. To je bila zanj priložnost, da se oddalji od britanskega kulturnega okolja, pogosto sovražno nastrojenih kritikov ter težavnih čustvenih situacij in odnosov, v katere se je zapletel, se najde kot skladatelj ter poskusi srečo in možnosti v novem okolju. S Petrom Pearsom, ki je postal njegov partner, je spomladi odpotoval v Kanado, nato sta nekaj časa preživela pri Aaronu Coplandu v Woodstocku, zatem sta bivala pri različnih prijateljih in se vmes za krajši čas pridružila Audenovemu bohemskemu krogu. Britten je postajal vse bolj nezadovoljen z ameriškim načinom življenja in ameriško kulturo ter je začel z distance gledati in vse bolj ceniti kulturo, iz katere je izšel. V ameriškem obdobju je umetniško in osebno dozorel ter se s Pearsom leta 1942 vrnil v Anglijo.

V tem vihnem obdobju je Britten iskal besedilo, ki bi ga uglasbil za »svojo« svetnico, in nazadnje je naprosil Audena, naj mu napiše

pesem, ki bi jo uglasbil za zbor; zdi se, da je prav v tem obdobju začel znova bolj ceniti tudi angleško zborovsko tradicijo. Auden je leta 1940 napisal hermetično pesem, ki se opira na tradicijo hvalnic sv. Ceciliji, a je po drugi strani s podobami vojne in grozot človeštva izrazito zasidrana v svojem času in tudi zelo intimna in osebna, saj so v njej skriti namigi na Brittnovo življenje (pojavljajo se aluzije na njegovo homoseksualnost kot »preizkušnjo«, ki naj jo skladatelj »nosi kakor vrtnico«, pa tudi kot »svobodo, ki je ni izbral«). Besedilo **Himne sv. Ceciliji** (*Hymn to St Cecilia*), pozneje objavljeno kot *Pesem sv. Ceciliji*, je tridelna hvalnica svetnici: vsak del se konča z neke vrste refrenom oz. molitvijo, prošnjo za glasbeni navdih.

Tridelne zasnove se drži tudi Brittnova zborovska »kantata«, ki je kljub navidezni preprostosti kompleksno in izvajalsko zahtevno delo, močno navezano na tradicijo angleške polifonije. Philip Brett in drugi muzikologi skladbo opisujejo kot delo, v katerem je Britten jasno spregovoril v povsem lastnem glasbenem jeziku in ki združuje »odlično tehniko z izjemno zvočno paleto, v izrazu pa hladnost modernizma in čustveno intenziteto«. Prvi od treh raznolikih stavkov, po besedah Paula Spicerja skoraj himničen po učinku, opeva legendo svete Cecilije in prikaže moč njene glasbe, ki so ji podvrženi tako antični bogovi kakor angeli v nebesih in peklenške sile. Poteka nad značilno basovsko linijo, ki si jo podajajo moški glasovi, zaključuje pa ga značilni refren, katerega moč poudarja njegova koralno zvoneča enoglasnost. Kontrastni drugi stavek ima značaj hitrega scherza in je opis same glasbe z njenimi »lastnimi« besedami, odmaknjena je v čisto estetiko in ostaja neprizadeta ob človeški izkušnji, igriva, večna in nespremenljiva. V njem še vedno najdemo značilno basovsko linijo in nekoliko spremenjeni refren. Sklepni stavek je obsežnejši; začne se

s temačnim ostanatnim basom, nad katerim poteka kontrapunktski preplet linij, veliko pa je tudi pripovednih, recitativnih solističnih delov. V tem stavku je najbolj prisotna realnost Brittnove vojne sodobnosti in njene grozote. Kot je opozorila Anne Ozioro, se v tem stavku pogosto pojavi vokal »o«, ki učinkuje kakor pozvanjanje zvonov. Refren se vrača z znano melodijo in v njem to razburkano delo, ki ga je Britten leta 1966 revidiral, najde svoj spravljeni zaključek.

Dobrih tristo let pred Brittnovo *Himno* je nastalo eno najbolj znanih angleških del za sveto Cecilijo. ***Pesem za dan sv. Cecilije*** (*Song for St Cecilia's Day*), ki je bila pozneje preimenovana v ***Odo za dan sv. Cecilije*** (*Ode for St Cecilia's Day*), je septembra 1739 napisal **Georg Friedrich Händel** (angleško George Frideric Handel), vsestranski skladatelj, ki se je uspešno preizkusil v vseh glasbenih zvrsteh svojega časa. V glasbenem spominu Evrope je dolgo časa ostal zapisan predvsem po svojih oratorijih in orkestrskih delih, od nedavnega pa se ponovno uveljavljajo njegove opere, po katerih je slovel v svojem času.

Händel je izšel iz nemškega protestantskega okolja. Temeljito glasbeno izobrazbo je pridobil pri Friedrichu Wilhelmu Zachowu v Halleju, pri katerem se je seznanil z najrazličnejšimi glasbenimi slogi ter postal odličen komponist in orgelski virtuoz. Po kratkem obdobju delovanja v Halleju je postal organist v Hamburgu, enem od centrov bogate nemške glasbene kulture tistega časa. Hamburg je imel odlično operno gledališče, poleg tega pa je bil v »Benetkah na Elbi« od začetka 18. stoletja vse bolj razširjen italijanski glasbeni slog. Z njim se je Händel naposled dodobra seznanil v Italiji, kjer je v različnih italijanskih središčih (Firence, Rim, Benetke) pod pokroviteljstvom pomembnih italijanskih rodbin

deloval štiri leta, veliko potoval, koncertiral in se seznanil z najpomembnejšimi italijanskimi skladatelji. V tem času je napisal kar nekaj sakralnih del, v katerih je posrečeno združil sloge, ki jih je obvladal, in v resnejše zvrsti prefinjeno integral operni slog komponiranja, kar je njegovim poslušalcem nadvse ugajalo.

Leta 1710 je Händel postal kapelnik volilnega kneza v Hannovru, od tam pa ga je pot sploh po uspehu prve italijanske opere *Rinaldo* vse pogostejše vodila v London, kamor se je preselil leta 1712 in se v Nemčijo vrnil le za kratek čas v letu 1716. V nadaljnjih letih se je v Angliji uveljavil kot skladatelj italijanskih oper in z njimi dosegal velike uspehe, imel pa je tudi veliko srečo s pokrovitelji, saj je angleški prestol leta 1714 nasledil njegov podpornik, hanovrski volilni knez Jurij I., leta 1727 pa mu je na prestolu sledil sin Jurij II. Zato se je pogosto znašel v vlogi dvornega skladatelja in je pisal glasbo za različne pomembne priložnosti, tako npr. ob kronanju Jurija II. ali ob rojstnih dnevih članov kraljeve družine.

Konec tridesetih let 18. stoletja, ko se italijanska opera finančno ni več obnesla in je njen uspeh postal nepredvidljiv (zadnja Händlova opera je bila izvedena leta 1741), se je Händel lotil komponiranja oratorijev in sorodnih zvrsti. To je imelo številne prednosti: oratoriji so se izvajali v razumljivem jeziku in so pritegnili več občinstva, draga scena, ki so jo potrebovale opere, pa tu ni bila potrebna. V tem času – leta 1739 – je napisal tudi *Odo za dan sv. Cecilije*, ki je bil skupaj z *Aleksandrovim slavjem* in nekaterimi drugimi instrumentalnimi deli izvedena na koncertu za dan svete Cecilije v Kraljevem gledališču. Händel se je zelo potrudil, da bi v času, ko je zmrznila celo Temza, privabil čim več pokroviteljev. V časopisnem vabilu na dogodek jim je ob

glasbenih užitkih zagotavljal tudi udobje dobro prezračene in ogrevane stavbe ter pokrit prehod s polja vanjo. Čeprav sama oda zaradi politične situacije ni doživela največjega odziva, je v nadaljnjih letih doživela še nekaj ponovitev.

Händel je kot besedilo ode uporabil znamenito in v njegovem času dodobra poznano besedilo Johna Drydna. Njegovo pesnitev *Iz harmonije, iz nebeške harmonije* (*From Harmony, from heav'nly Harmony*) je že leta 1687 za praznovanje dneva sv. Cecilije uglasbil Giovanni Battista Draghi in velja za eno odličnejših besedil v tej zvrsti. Vsebinsko izhaja iz srednjeveške tradicije glasbe sfer, kjer glasba pooseblja harmonijo stvarstva, po obliki pa kakor večina besedil sledi splošnemu vzorcu. Začetnemu hvalospevu Ceciliji sledijo kontrastni deli, ki se pogosto poslužujejo vojaške tematike in tako poudarjajo podobe kaosa, ki vladajo pred prihodom glasbe in harmonije na svet. Velik del tovrstnih pesnitev našteva posamezna glasbila in njihove značilnosti, kar je za skladatelje hvaležna iztočnica za prikaz njihovih skladateljskih veščin idiomatskega komponiranja za posamezne inštrumente, za glasbenike pa priložnost za razkazovanje virtuoznosti.

Händlova *Oda za dan sv. Cecilije* še posebej izpostavlja dva solistična glasova (lirični sopran, ki verjetno predstavlja tudi glas nebeške Cecilije, in agilni tenor), od inštrumentov pa vojaško razpoloženo trobento, čustveno razburkano violino, nežno flavto in graciozno lutnjo, v strunah doneč violončelo in orgle. Prilagojeno vsakemu glasbilo Händel z različnimi skladateljskimi tehnikami in glasbenimi teksturami prikaže kar najbolj bleščeče značilnosti vsakega instrumenta, čeprav so orgle kontekstu in svetnici primerno rezervirane za bolj nebeško sfero. Posamezne besedilne podobe so podčrtane z domiselnimi

tonskimi slikanji, poleg tega pa je oda priložnost za glasbeno raziskovanje človeških strasti in afektov, ki so bili v baročni glasbi tako priljubljeni in so v kantati tudi podlaga glasbenih kontrastov – od kraljevskega značaja francoske uverture do vojaškega bobna, napadov ljubosumja in plesa. V nekaterih stavkih *Ode* je skladatelj uporabil tudi predelave lastnih predhodnih del (v tenorski ariji o trobenti slišimo odmev na *Kralja Arturja*) in del drugih skladateljev (v spremljanem recitativu se tako npr. pojavi predelava sonate Gottlieba Muffata).

Poleg tega kantata o glasbi ne more mimo opevanja same glasbene terminologije in zgodovine. Tako npr. opis diapazona veselja daje skladatelju priložnost za različne lestvične postope v instrumentalnih partih, pojem harmonije pa je kar se da harmonično predstavljen v zborovskem zvoku. Predstavljeni so Cecilijini biblični in mitološki predhodniki. Jubal, biblični izumitelj glasbe, je v pesnitvi soroden liku Hermesa, ki je čez prazen želvti oklep napel strune in z igranjem na izumljeno liro popolnoma očaral Apolona. (Za Händla je imel ta stavek morda še poseben pomen: leto pred tem so mu v Vauxhallskih vrtovih postavili kip, ki ga je iz marmorja izklesal Louis Roubillac in je skladatelja prikazoval kot boga Apolona z liro, kar je bila za še živečega umetnika velika čast.) Jubala v Händlovem delu še prekosi Cecilija z orglami, saj je skladatelj za oba stavka uporabil isto glasbeno gradivo. Ne moremo tudi mimo lika Orfeja, ki je sinonim za čudežno moč glasbe nad tem, kar je neobvladljivo in presega človeško civilizacijo. V stavku, ki govori o njem, najdemo plesno glasbo in dude, saj so si Händlovi sodobniki »necivilizirana« ljudstva predstavljali kot plešoče divjake. Sklepni stavek govori o porušenju sedanjega kozmičnega reda, ki mu bo po apokalipsi – s pomenljivimi uvajajočimi linijami solističnega soprana – sledil novi.

Slika sv. Cecilije v gradu Chenonceau, Indre-et-Loire, Francija

John Butt je Händlovo *Odo za dan sv. Cecilije* opisal kot delo, v katerem skladatelj raziskuje »čisto veličastnost glasbenega zvoka in izkušnje, kot bi svoje izvajalske in improvizacijske veščine delil z drugimi glasbeniki in poslušalci«, ter zapisal še, da je to »glasba o glasbi«. Le kaj bi še mogli temu dodati?

Katarina Šter

Hvala, ker nas podpirate.

Kitarist,
nagrajenec
razpisa Mladi upi.

Filip Aleksander Peršolja
kitarist

Zavod
Vse bo v redu

mladi-upi.si

SMS 3

Same
mogočne
skladbe

Slovenska
filharmonija

Alexander Gadjević

**11. in 12. december 2025
ob 19.30**

**Cankarjev dom
Gallusova dvorana**

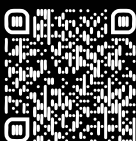
Zgodba z vzhodne strani

Orkester Slovenske filharmonije

Kahi Solomnišvili dirigent

Alexander Gadjević klavir

Račveli | Rahmaninov | Čajkovski

VIP 1

Vokalno-instrumentalni
program

Sebastjan Vrhovnik

Foto: Jana Jocif

Sebastjan Vrhovnik velja za enega najbolj priznanih slovenskih zborovskih dirigentov. Trenutno vodi Mešani in Komorni zbor Glasbene matice Ljubljana ter projektno sodeluje z zborom ARTPhonica iz Avstrije, oktobra 2024 pa je prevzel mesto umetniškega vodje Zbora Slovenske filharmonije in pomočnika direktorja Slovenske filharmonije za področje zbora. Je redni profesor za zborovsko dirigiranje na Akademiji za glasbo Univerze v Ljubljani, ob tem vodi različne zborovodske delavnice doma in v tujini ter nastopa kot član strokovnih žirij na slovenskih in mednarodnih revijah ter tekmovanjih.

Po končani Srednji glasbeni in baletni šoli (splošna teoretska smer, 1997; petje, 2003) se je vpisal na Akademijo za glasbo Univerze v Ljubljani, smer glasbena pedagogika. Z odliko je diplomiral pod mentorstvom Marka Vatovca ter magistriral na Visoki šoli za glasbo in uprizoritveno umetnost v Gradcu v razredu Johanna Prinza.

V preteklosti je kot gostujoči dirigent sodeloval s Komornim zborom RTV Slovenija, zborom Opere SNG Maribor, Ženskim komornim zborom Čarniče, Slovenskim otroškim zborom, Zborom Slovenske filharmonije, Koroškim deželnim mladinskim zborom (Kärntner Landesjugendchor), Zborom Hrvaške radiotelevizije, Komornim zborom DEKOR in Grudnovimi Šmiklami.

Bil je dolgoletni dirigent in umetniški vodja Mešanega in Komornega zbora Akademije za glasbo, Mešanega pevskega zbora Obala Koper, Akademskega pevskega zbora Tone Tomšič Univerze v Ljubljani, Učiteljskega pevskega zbora Slovenije Emil Adamič, Vokalne skupine Ecce in Mešanega pevskega zbora Cantemus iz Kamnika.

S svojimi zbori je posnel več zgoščenk in dosegel številna prva mesta ter posebna priznanja na različnih državnih in mednarodnih tekmovanjih. Njegovo koncertno delovanje odlikuje odlično poznavanje vokala in izrazita muzikalnost, njegove interpretacije posebna mehkoba in zlitost zborovskega zvoka.

Rebeka Pregelj

Rebeka Pregelj je z odliko magistrirala iz petja na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu Barbare Jernejčič Fürst.

Kot solistka je sodelovala v opernih in koncertnih produkcijah ustanov, kot so Gledališče Carlo Goldoni, Koncertna hiša v Celovcu, SNG Opera in balet Ljubljana, Slovensko komorno glasbeno gledališče in Glasbena matica Ljubljana. Leta 2024 je na Festivalu Ljubljana pod taktirko Georga Pehlivaniana nastopila kot Mimì v koncertni izvedbi Puccinijeve opere *La Bohème*. V opernem repertoarju je med drugim upodobila naslovno vlogo v Händlovi *Agripini*, Serpino v Pergolesijevi *Gospodovalni hišni*, Susanno v Mozartovi *Figarovi svatbi*, Violetto Valery v Verdijevi *Traviati*, Rosino v Rossinijevem *Seviljskem brivcu* in Micaëlo v Bizetovi *Carmen*. Uveljavlja se tudi kot interpretka sodobne glasbe. Sodelovala je pri krstnih izvedbah del domačih in tujih skladateljev ter pri izvedbah sodobnih oper.

Za umetniške dosežke je prejela Prešernovo nagrado Akademije za glasbo ter priznanje za posebne dosežke Univerze v Ljubljani. Je tudi dobitnica številnih nagrad in priznanj na državnih in mednarodnih tekmovanjih.

Felix Janssen

Tenorist **Felix Janssen** se je že s šestimi leti pridružil Tölškemu fantovskemu zboru, ki deluje v Münchnu v Nemčiji. Med študijem muzikologije je nato vzporedno študiral petje pri Hartmutu Elbertu in hkrati pel v Bavarskem državnem mladinskem zboru.

Študij petja je nadaljeval na Visoki šoli za glasbo v Karlsruheju v razredu Holgerja Specka, kjer je leta 2023 diplomiral in se nato vpisal še na magisterij. Dodatno se je izpopolnjeval na mojstrskih tečajih, med drugim pri Brigitte Fassbaender, Patricku Grahlu in Deborah York.

V Karlsruheju je kot član Mladinskega kolektiva glasbenega gledališča (Junges Kollektiv MusikTheater) sodeloval v številnih opernih in koncertnih produkcijah, ki jih odlikujejo inovativni prostorski koncepti in prekinitev s tradicionalno zasnovo opernega odra.

Je tudi član Akademije Berlinskega radijskega zbora.

Benjamin Britten

Himna sv. Ceciliji

Wystan Hugh Auden; informativni prevod Katarina Šter

I.

V senčnem vrtu je ta sveta dama
s pobožno kadenco in rahločutnim psalmom
kakor črni labod, ko pride smrt,
v popolnem miru izlila svojo pesem.
Na robu oceana je ta nedolžna devica
zgradila orgle, da bi okrepila svojo molitev,
in toni bobneči iz njene mogočne naprave
so grmeli skozi rimski zrak.

Plavolasa Afrodita je vznemirjena vstala,
vzradoščena in ganjena od melodije,
bela kakor orhideja je jezdila povsem gola
v lupini ostrige po gladini morja.
Ob tako omamnih zvokih so angeli v plesu
iz svojega transa ponovno stopili v čas,
okrog zlobnežev v peklenskem breznu
zaplapolal je velik plamen in jim bolečino ublažil.

Blažena Cecilija, prikaži se v videnjih
vsem glasbenikom, prikaži se in jih navdihni:
vznesena Hči, spusti se dol, razžari
smrtne skladatelje z nesmrtnim ognjem.

II.

Ne morem rasti;
nobene sence nimam,
pred katero bi bežala,
samo igram se.

Ne morem grešiti;
ni bitja,
ki bi mu pripadala,
ki bi mu lahko storila krivico.

Poražena sem,
ko se zavem, da
zdaj ne morem ničesar storiti
s trpljenjem.

Ti si v plesu
preživela vse, kajti ti
ne potrebuješ ničesar več
za nobeno dejanje.

Nikoli ne bom
drugačna. Ljubi me.

Blažena Cecilija, prikaži se v videnjih
vsem glasbenikom, prikaži se in jih navdihni:
vznesena Hči, spusti se dol, razžari
smrtne skladatelje z nesmrtnim ognjem.

III.

O, uho, čigar bitja si ne morejo želeli padca,
o, mir prostranstev, ki se ne bojijo teže,
kjer je Žalost ona sama, kjer pozablja vso
brezobzirnost svojih let odraščanja,
kjer Upanje se v vsem docela tujem
sprosti iz vsake izrabljene podobe,
in Groza se rodi, cela in običajna kakor zver,
v svet resnic, ki se nikdar ne spremenijo:
obnovi naš padli dan, o, preuredi ga.

O, ljubi beli otroci, lahkotni kakor ptice,
ki se igrate med razdejanimi jeziki,
tako majhni ob velikih zmedenih besedah,
tako razposajeni vpričo silnejših tišin
grozot, ki ste jih naredili. O, skloni glavo,
nebrzdani otrok z ogromnimi možgani,
o, jokaj, otrok, jokaj, o, izjokaj madež,
izgubljeno nedolžnost,
ki je želela smrt tvojemu ljubemu,
objokuj življenja, ki jih tvoje želje niso nikdar živele.

O, jok, ustvarjen, ko se lok greha
povleče čez našo trepetajočo violino.

O, jokaj, otrok, jokaj, o, izjokaj madež.

O, zakon, ki iz src bobni proti tihi,
dolgi zimi naše intelektualne volje.

Kar je bilo, morda nikoli več ne bo.

O, flavta, ki utripa s hvaležnim dihom
okrevajočih na obalah smrti.

O, blagoslovi svobodo, ki je nisi nikoli izbral.

O, trobente, na katere nepazljivi otroci trobijo
okrog trdnjave svojih notranjih sovražnikov.

O, nosi preizkušnjo svojo kakor vrtnico.

Blažena Cecilija, prikaži se v videnjih
vsem glasbenikom, prikaži se in jih navdihni:
vznesena Hči, spusti se dol, razžari
smrtne skladatelje z nesmrtnim ognjem.

Georg Friedrich Händel

Oda za dan sv. Cecilije

John Dryden; informativni prevod Katarina Šter

Recitativ

Iz harmonije, iz nebeške harmonije
se je rodil vesoljni nam okvir.

Accompagnato

Ko narava pod kupom
neskladnih atomov je ležala
in ni mogla dvigniti glave,

se je iz višav zaslišal speven glas:
»Vstanite! Vi, ki ste več kot mrtvi.«
Nato po vrsti hladno, vroče, vlažno, sušno
na svoja mesta so skočili
in se moči glasbe podredili.

Zbor

Iz harmonije, iz nebeške harmonije
se je rodil vesoljni nam okvir.
Iz harmonije v harmonijo
je kompas prav vseh tonov preigral
in s človekom sklenil je svoj diapazon.

Arija

Kakšno strast lahko glasba vzbudi in pomiri!
Ko Jubal je zabrenkal na ostrunjeni oklep,
so bratje okrog njega stoje poslušali
in v čudenju popadali so na obraze,
da bi nebeške zvoke počastili.
Menili so, da najmanj bog prebiva
v votlini tistega oklepa,
ki jim tako gladko, sladko je govoril.
Kakšne strasti lahko glasba vzbudi in pomiri!

Arija in zbor

Glasni žvenket trobente
nas poziva k boju
s predirnimi toni jeze
in opozorili smrtne nevarnosti.
Dvojni, dvojni, dvojni udarec
grmečega bobna
zakliče: »Prisluhnite! Sovražniki prihajajo!
Nabijte puške, nabijte! Za umik prepozno je!«

Arija

Mehka, tožeča flavta
v umirajočih tonih razkriva
bolečine nesrečnih zaljubljenecv,
katerih žalostinke šepeta žvrgoleča lutnja.

Arija

Rezke violine razglašajo
zbodljaje svojega ljubosumja in brezup,
bes, divje ogorčenje,
globino bolečine in višek strasti
za lepo prezirljivo damo.

Arija

Toda, o, katera umetnost lahko uči,
kateri človeški glas lahko doseže
hvalnico svetih orgel?
Tone, ki navdihujejo sveto ljubezen,
tone, ki na krilih po nebeških hodijo poteh,
da zborom se pridružijo z višav.

Arija

Orfej lahko je vodil vse divjake
in drevje si iztrgalo je korenine,
zapustilo svoja mesta
in sledilo liri.

Accompagnato

A svetla Cecilija čudo je še večje naredila,
ko dih glasu je dan bil njenim orglam
in slišal ga je angel, se takoj prikazal,
ker v zmoti mislil je, da zemlja je nebo.

Solo in zbor

Kot so se od moči presvetih pesmi
sfere premikati začele
in vélikega Stvarnika hvalo so zapele
vsem blaženim v nebesih,
tako bo, ko bo zadnja, strašna ura
ta sprevod razpadajoči použila,
trobenta zadonela na višavah,
mrtvi bodo živeli, živi umrli
in glasba razglasila bo nebo.

Slovenska
filharmonija

Johann Sebastian Bach
**Božični
oratorij**

**18. in 19. december 2025
ob 19.30**

**Slovenska filharmonija
Dvorana Marjana Kozine**

**Zbor in Orkester
Slovenske filharmonije**

Stephen Layton
dirigent

Neža Vasle
sopran

Ana Potočnik
alt

Martin Logar
tenor

Martin Kozjek
bariton

www.filharmonija.si

| *Napovednik*

PVC 3

Ljubezenski ples

7. december 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Zbor Slovenske filharmonije

Holger Speck *dirigent*

Alina Kolomiets, Gioele Andreolli *klavir*

Spored:

Edward Elgar: From the Bavarian Highlands |

Z bavorskih planin, op. 27

Federica Lo Pinto: MovEmentO (novo delo)

Johannes Brahms:

Wechsellied zum Tanze | *Izmenjujoča se pesem*
za ob plesu, op. 31

Neue Liebeslieder | *Nove ljubezenske pesmi*, op. 65

SMS 3

Zgodba z vzhodne strani

11. in 12. december ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Kahi Solomnišvili *dirigent*

Alexander Gadjiev *klavir*

Spored:

Nikoloz Račveli: novo delo (2025)

Sergej Rahmaninov: Koncert za klavir in orkester
št. 2 v c-molu, op. 18

Peter Iljič Čajkovski: Simfonija št. 5 v e-molu, op. 64

Slovenska
filharmonija

Novoletni koncert

Orkester Slovenske filharmonije

1. januar 2026

ob 18.00

Bas Wiegers
dirigent

Jeroen Berwaerts
trobenta

***Stölzel, Haydn, Čajkovski,
Prokofjev, Ligeti, Brel***

www.cd-cc.si
www.filharmonija.si

Gallusova dvorana
 cankarjev dom

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

**Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije**

Kongresni trg 10

1000 Ljubljana

T +386 1 2410 800

E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

triglav

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

Sio1NET.

Koncertni list Slovenske filharmonije

Vokalno-instrumentalni program – VIP 1

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Umetniški vodja ZSF: Sebastjan Vrhovnik

Avtorica spremne besede: Katarina Šter

Jezikovni pregled: Tanja Svenšek

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, november 2025

Če želite prejemati redna e-obvestila
o programu Slovenske filharmonije,
sporočite svoj e-naslov na
info@filharmonija.si.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Redakcija koncertnega lista je bila končana
20. novembra 2025.

ISSN 2350-5117